

Arrest

nr. 139 962 van 27 februari 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 8 april 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 februari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ACER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 november 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 14 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag op grond van

artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 01.02.2011 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlandse les heeft gevolgd, gekend is in de buurt, attesten en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 07.10.2011 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedure - namelijk 8 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beroept zich op het artikel 3 EVRM, maar hierbij dient te worden opgemerkt de bescherming verleend via dit artikel slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een

inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid weerhouden te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Betrokkene beroept zich eveneens op het artikel 8 EVRM. Zij verwijst hierbij naar het feit dat haar ouders verblijfsrecht kennen in België. Echter kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om daar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8.

Zij verklaart ook dat zij financieel afhankelijk is van haar familie en dat zij in haar land van herkomst over geen enkel inkomen zou beschikken. Dit kan echter niet als buitengewone omstandigheid worden weerhouden, betrokkene kan immers nog via internationale bankverrichtingen verder financieel gesteund worden door haar familie en verder staat het haar ook vrij om een beroep te doen van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de steun te verkrijgen voor de terugreis.

Wat betreft de opmerking dat betrokkene niemand meer zou hebben in haar land van herkomst om op terug te vallen, dient te worden opgemerkt dat het erg onwaarschijnlijk is dat zij geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Uit de asielaanvraag van betrokkene kan immers opgemaakt worden dat zij van haar geboorte tot 2002 in Armenië verbleef, dat zij daarna naar Rusland vertrok en dat zij op 04.01.2011 via Griekenland naar België is gereisd. "Van uw geboorte op 6 mei 1982 tot 2002 verbleef u in Armenië. U verliet Armenië en vertrok naar de Russische Federatie... Tot uw vertrek naar België verbleef u in de Russische Federatie. Op 4 januari 2011 nam u in Moskou het vliegtuig naar Griekenland, waarna u een vliegtuig naar België nam en diezelfde dag in België aankwam. " (Verslag van het verhoor door het CGVS op 14.04.2011, toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene) Betrokkene verbleef dus 20 jaar in Armenië en 9 jaar in Rusland.

Betrokkene verklaart eveneens dat zij een alleenstaande vrouw is en dat zij aan osteoporose zou lijden. Betrokkene verzuimt het echter om aan te tonen waarom het gegeven dat zij een alleenstaande vrouw zou zijn een buitengewone omstandigheid vormt die haar verhindert om naar haar land van herkomst terug te keren om daar via de gewone procedure haar aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen. Wat betreft de opmerking dat zij aan osteoporose zou lijden: de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te

beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Anest nr. X van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. X van 26.04.2012). Het staat betrokkene steeds vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel. Uit de studie van het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij dergelijke aanvraag heeft ingediend op 03.01.2012 en dat deze onontvankelijk werd besloten op 23.05.2012, aan betrokkene betekend op 08.06.2012.

Het feit dat haar oudste kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien heeft betrokkene steeds geweten dat de scholing van haar oudste kind plaatsvond in precair verblijf en dat zijn opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om zijn ontwikkeling zo normaal mogelijk te laten verlopen. Sinds 20.10.2011 vindt deze scholing trouwens plaats in illegaal verblijf.

Wat betreft de opmerking dat een gedwongen terugkeer zou ingaan tegen de subjectieve rechten van de mens, dient te worden opgemerkt dat het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting heeft om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven.

De elementen van integratie hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

1.3. Op 14 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de verzoekende partij een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Of een beroep op ontvankelijk wijze is ingesteld, is een vraag die de Raad desnoods ambtshalve dient te onderzoeken.

Voor zover het beroep ingediend wordt door de verzoekende partij in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen, acht de Raad het beroep onontvankelijk.

Uit geen enkel stuk blijkt immers dat enkel zij gemachtigd is om op te treden als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen in onderhavig beroep.

Te dezen moet rekening gehouden worden met het gestelde in artikel 35, §1, tweede lid van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht : *“De uitoefening van het ouderlijk gezag of van de voogdij wordt beheerst door het recht van de Staat op wiens grondgebied het kind zijn gewone verblijfplaats heeft op het tijdstip waarop die uitoefening wordt aangevoerd”.*

De uitoefening van het ouderlijk gezag is geregeld door de artikelen 371 en volgende van het Burgerlijk Wetboek. Uit de artikelen 373 en 374 van het Burgerlijk Wetboek blijkt dat de ouders gezamenlijk het ouderlijk gezag uitoefenen, ongeacht of ze samenleven of niet. Voor wat betreft de vertegenwoordiging van de minderjarige heeft de wetgever een weerlegbaar vermoeden ingesteld dat elke ouder geacht wordt te handelen met de andere ouder ten opzichte van derden die te goeder trouw zijn. Dit vermoeden betreft echter in principe enkel handelingen over de persoon van het kind (artikel 373, tweede lid, BW) en daden van beheer van de goederen van het kind (artikel 376, tweede lid BW) en betreft niet de mogelijkheid om het kind te vertegenwoordigen in het kader van een procedurele handeling (cf. C.E. 18 septembre 2006, n° 162.503; C.E. 4 décembre 2006, n° 165.512; C.E. 9 mars 2009, n°191.171). Hieruit volgt dat in het kader van onderhavig beroep, de ouders gezamenlijk dienen op te treden in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun kinderen, tenzij *in casu* de verzoekende partij aantoont dat zij beschikt over het exclusieve ouderlijk gezag, *quod non*.

Het beroep is dan ook niet op ontvankelijke wijze ingesteld in de mate dat de eerste verzoekende partij alleen optreedt als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen.

3.2. De verwerende partij betwist in de nota met opmerkingen de ontvankelijkheid van het beroep in de mate dat het gericht is tegen de beslissing van 14 februari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Zij meent dat het beroep gericht tegen het voormelde bevel onontvankelijk wegens gebrek aan belang.

De Raad wijst er op dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend. Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden handeling moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Wanneer het belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet de verzoekende partij daarover standpunt innemen en het actuele karakter van haar belang aantonen (cf. RvS, 18 december 2012, nr. 221.810).

Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”

Bijgevolg beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden afgeleverd.

In casu werd de tweede bestreden beslissing getroffen op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet.

In het voorliggend geval wordt vastgesteld dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, waarbij wordt verduidelijkt dat betrokkene op 10 oktober 2011 de door de Raad genomen beslissing van 30 september 2011 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van

de subsidiaire beschermingsstatus, betekend werd. De verzoekende partij betwist niet dat zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn of dat zij er niet in is geslaagd het bewijs te leveren dat deze termijn niet is overschreden.

De verwerende partij zal, gezien de gebonden bevoegdheid, derhalve bij een gebeurlijke vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders kunnen doen dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, opnieuw jegens de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten te treffen op grond van dezelfde niet-betwiste feitelijke vaststelling. Een eventuele vernietiging van de tweede bestreden beslissing kan de verzoekende partij in principe dan ook geen voordeel opleveren.

Ter terechtzitting gevraagd naar zijn standpunt omtrent de door de verwerende partij opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens het gebrek aan belang ten aanzien van de tweede bestreden beslissing, beperkt de raadsman van de verzoekende partij er zich toe de samenhang van de twee bestreden beslissingen toe te lichten en te verwijzen naar het verzoekschrift.

De vaststelling van de verzoekende partij in het verzoekschrift dat zij belang heeft bij de huidige vordering aangezien zij gedwongen zal worden terug te keren naar haar land van herkomst waarmee zij sinds jaren geen banden meer heeft, doet geen afbreuk aan de vaststelling van de gebonden bevoegdheid.

Ook in de uiteenzetting van haar enig middel in het verzoekschrift, brengt de verzoekende partij geen elementen aan die afbreuk kunnen doen aan de vaststelling van de gebonden bevoegdheid.

De verzoekende partij toont dan ook niet aan over het rechtens vereiste belang te beschikken.

Het beroep is niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

De ontvankelijkheid van het beroep tegen de eerste bestreden beslissing (hierna: de bestreden beslissing) staat evenwel niet ter discussie.

4. Onderzoek van het beroep ten aanzien van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard

4.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Na een theoretische uiteenzetting betreffende de aangevoerde bepalingen en beginselen en met betrekking tot de hoorplicht, stelt de verzoekende partij dat de bestreden beslissingen op een niet afdoende wijze zijn gemotiveerd, waarna zij opnieuw een theoretische uiteenzetting geeft over een afdoende motivering, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij wijst er op dat de verwerende partij weigert haar aanvraag in overweging te nemen louter omwille van het feit dat zij niet zou hebben aangetoond zich te bevinden in buitengewone omstandigheden om haar regularisatieaanvraag in te dienen en zij met andere woorden een onontvankelijke aanvraag zou ingediend hebben. De verzoekende partij wenst dat de Raad er in de eerste plaats akte van neemt dat de verwerende partij de overige voorwaarden van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet betwist, zodat dient aangenomen te worden dat zij aan de overige voorwaarden van artikel 9bis van de vreemdelingenwet voldoet. Ten tweede meent de verzoekende partij dat er maar één punt van discussie is die de verwerende partij aanhaalt, namelijk dat zij geen ontvankelijke aanvraag zou hebben ingediend omdat zij geen buitengewone omstandigheden kan aantonen.

Zij merkt op dat het loutere feit dat zij in België verblijft en er een nieuw leven heeft opgebouwd volgens de verwerende partij geen voldoende reden is om een ontvankelijke aanvraag in België in te dienen, dat het stellen dat dit gegeven volgens de verwerende partij geen buitengewone omstandigheid zou zijn zonder aan te geven wat wel als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd, allermindst redelijk, zorgvuldig en afdoende gemotiveerd is. De verzoekende partij vervolgt dat in artikel 9bis van de vreemdelingenwet geenszins vermeld staat wat wel als buitengewone omstandigheid dient beschouwd te worden zodat de verwerende partij niet afdoende gemotiveerd heeft waarom haar verblijf en integratie

niet als buitengewone omstandigheid mag beschouwd worden. Zij wijst er op dat het zo is dat in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet de verwerende partij een discretionaire bevoegdheid heeft om te oordelen wat wel en wat niet een buitengewone omstandigheid is, en bij een gebeurlijke weigering (onontvankelijk verklaren) bij gebrek aan buitengewone omstandigheden, de verwerende partij een striktere motiveringsplicht heeft en zich niet kan afdoen met een standaardformulering, dat *in casu* de verwerende partij bij een onontvankelijk verklaren van haar aanvraag omstandiger dient te motiveren, niet alleen in feite maar tevens in rechte. Betreffende de motivering in rechte, stelt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing haar in het donker laat tasten, dat elke discretionaire bevoegdheid de redelijkheid tot grens heeft, dat *in casu* de bestreden beslissing onredelijk en onzorgvuldig genomen is, gelet op het gegeven dat de verwerende partij nagelaten heeft omstandiger in rechte een afdoende motivering te verschaffen.

De verzoekende partij meent dat de tweede bestreden beslissing gegrond is op de eerste bestreden beslissing en als *accessorium* tevens dient vernietigd te worden.

Ten slotte stelt de verzoekende partij nogmaals dat de bestreden beslissingen schaars gemotiveerd zijn en de weerhouden motivering niet afdoende is, dat immers iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid zijn beslissingen omstandiger dient te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer zij een discretionaire bevoegdheid uitoefent, dat dit *in casu* geenszins het geval is, nu zij *pro forma* door de verwerende partij afgewezen wordt zonder dat men haar in de gelegenheid stelt bijkomende gegevens aan het dossier toe te voegen.

4.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is.

In de motivering van deze beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, immers uiteengezet dat de door verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens nader toegelicht waarom de door verzoekende partij aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Deze motivering is volledig, pertinent en draagkrachtig. Zij laten de verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Aangezien in de bestreden beslissing, zoals gesteld, uitdrukkelijk wordt verwezen naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan de verzoekende partij niet voorhouden dat zij in het donker tast wat betreft de motivering in rechte van deze beslissing.

Waar verzoekende partij nog aanvoert dat de verwerende partij niet heeft aangegeven welke situaties kunnen verantwoorden dat een aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk wordt aangevraagd, kan het volstaan op te merken dat de formele motiveringsplicht een bestuur niet noopt tot het verstrekken van toelichtingen die er niet op zijn gericht uiteen te zetten waarom een beslissing werd genomen doch een eerder pedagogische waarde hebben. Er dient daarenboven te worden benadrukt dat de verzoekende partij voor het indienen van haar aanvraag een beroep deed op een advocaat en deze haar – voor zover vereist – kon uiteenzetten wat de draagwijdte van het begrip "*buitengewone omstandigheden*", in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, is.

Met het uitvoerige theoretische betoog maakt de verzoekende partij niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

4.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Ook wat het redelijkheidsbeginsel betreft dient er op te worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.4. In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Vooraf en als algemeen principe dient te worden gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Het betreft omstandigheden zijn die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3.).

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 7 juli 2014, nr. 10.637(c); RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3).

4.5. *In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf vanuit haar land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

Na een uitgebreid theoretisch betoog voert de verzoekende partij aan dat het kennelijk onredelijk, onzorgvuldig en niet afdoende is om het loutere feit dat zij in België verblijft en er een nieuw leven heeft opgebouwd niet te aanvaarden als een voldoende reden om een ontvankelijke aanvraag in België in te dienen zonder aan te geven wat nu wel als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd. De verzoekende partij betoogt dat de gemachtigde in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een discretionaire bevoegdheid heeft die gepaard gaat met een striktere motiveringsplicht. De gemachtigde kan zich volgens de verzoekende partij niet afdoen met een standaardformulering.

Zoals reeds aangegeven kan de verzoekende partij niet worden gevolgd waar zij meent dat de gemachtigde dient aan te geven welke omstandigheden wel als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd. Het is aan de verzoekende partij zelf om aan te tonen welke de elementen zijn die haar verhinderen de aanvraag via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen. Het komt aan de verwerende partij toe, om binnen haar discretionaire bevoegdheid ter zake, deze elementen te beoordelen en indien zij van mening is dat de aangevoerde elementen geen buitengewone omstandigheden zijn in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dit te motiveren, hetgeen de verwerende partij *in casu* gedaan heeft.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat de gemachtigde niet afdoende gemotiveerd heeft waarom haar verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing dienaangaande de volgende uitdrukkelijke motieven vermeldt:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheden waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. (...)

Het feit dat betrokkene sinds 01.02.2011 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlandse les heeft gevolgd, gekend is in de buurt, attesten en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. (...) Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedure – namelijk 8 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (...)

De elementen van integratie hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2. van de wet van 15.12.1980.”

Aldus wordt wel degelijk afdoende gemotiveerd waarom deze elementen niet kunnen worden weerhouden, met name omdat de aangehaalde elementen niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, het verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure die niet onredelijk lang heeft geduurd en er verder uit illegaal verblijf geen rechten kunnen geput worden met het oog op regularisatie en de elementen van integratie betrekking hebben op de gegrondheid en het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de vreemdelingenwet. De uitdrukkelijke motiveringsplicht houdt geenszins in dat de gemachtigde gehouden is om de motieven van de motieven te geven. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, zoals gesteld door de verzoekende partij, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

Het oordeel van de gemachtigde dat de door de verzoekende partij aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden, is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollège stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoordt waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De elementen van verblijf en integratie kunnen niet verantwoordt waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend (cf. RvS 7 juli 2014, nr. 10.637(c)).

De hierboven geciteerde redengeving is dan ook pertinent en draagkrachtig.

De Raad wijst erop dat het aan de verzoekende partij is om haar grieven op concrete, precieze en nauwkeurige wijze te ontwikkelen en aan te tonen dat de gemachtigde bij zijn besluitvorming de grenzen van zijn beoordelingsvrijheid is te buiten gegaan of onzorgvuldig te werk gegaan is. Er kan enkel rekening gehouden worden met elementen die met de nodige precisie worden aangebracht (RvS 9 juni 2005, nr. 145.681). Ten dezen laat de verzoekende partij met haar voornamelijk theoretisch betoog na om *in concreto* aan te tonen dat de appreciatie van de gemachtigde omtrent haar integratie de grenzen van de redelijkheid te buiten zouden gaan.

Gelet op hetgeen voorafgaat acht de Raad het niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk van de gemachtigde om deze elementen niet te weerhouden als buitengewone omstandigheden die het indienen van een aanvraag in België rechtvaardigen.

4.6. Waar de verzoekende partij zeer summier stelt dat haar aanvraag *pro forma* werd afgewezen zonder haar in de gelegenheid te stellen om bijkomende gegevens aan het dossier te voegen, dient de Raad vast te stellen dat deze argumentatie beperkt blijft tot een theoretische en algemene discussie die geen aanleiding kan zijn tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, nu de verzoekende partij geenszins verduidelijkt welke gegevens zij dan had toegevoegd en wat de relevantie daarvan zou zijn geweest en nu de bestreden beslissing werd genomen in het kader van een door de verzoekende partij zelf ingediende aanvraag, zodat niet kan worden ingezien wat de verzoekende partij belette om haar aanvraag te stofferen met alle elementen die zij nuttig achtte.

4.7. De verzoekende partij voert aan dat de verwerende partij de overige voorwaarden van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet betwist, zodat dient te worden aangenomen dat zij aan deze overige voorwaarden van artikel 9bis van de vreemdelingenwet voldoet. Echter, met dit argument wordt geen afbreuk gedaan aan de vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat de aangevoerde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen.

4.8. Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van de hoorplicht, dient erop te worden gewezen dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op

nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (cf. RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; cf. ook I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in *Beginnelsen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 06, 247). *In casu* berust de bestreden beslissing op een verzoek van de verzoekende partij om haar een voordeel toe te kennen, met name de regularisatie van haar verblijfssituatie, zodat de verzoekende partij te dezen niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel kan aanvoeren, des te meer daar het ganse betoog van de verzoekende partij omtrent de hoorplicht beperkt blijft tot een theoretische discussie.

Een schending van de hoorplicht ligt niet voor.

4.9. De Raad stelt vast dat verzoekende partij de concrete motieven van de bestreden beslissing niet betwist, noch weerlegt.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de motieven van de bestreden beslissing afdoende, pertinent en draagkrachtig zijn. Met haar betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de gemachtigde niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan kennelijk onredelijk tot het besluit is gekomen dat *"De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland."*

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel is niet aangetoond.

4.10. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als één van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich wat betreft *"het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel"* beperkt tot een louter theoretische uiteenzetting. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid echter *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Hoewel het verzoekschrift op dit punt wel een omschrijving bevat van de geschonden geachte rechtsregel, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij nergens in haar betoog verduidelijkt op welke wijze de bestreden beslissing de voornoemde beginselen zou schenden.

In zoverre de verzoekende partij de schending zou wensen aan te voeren van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, is het middel dan ook onontvankelijk.

4.11. Het middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk voor wat betreft de tweede bestreden beslissing. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het

koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER